

Bohoslužba 25. 7. 2021

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Introit: Jak tvé jméno, Bože, tak i tvoje chvála zní až do končin země. Tvá pravice je plná spravedlnosti. (Žalm 48,11)

Pozdrav

Píseň: 209

Modlitba: Štědrý Bože, stvořil jsi nás pro sebe a ve své lásce a navzdory našemu hříchu nám dáváš mnoho dobrých darů. Tvůj syn Ježíš je tím, kdo má moc nasytit náš hlad: po pravdě, po lásce, po štěstí a pokoji. Dej, ať v něm stále víc poznáváme tvou lásku, která přesahuje každé naše pomýšlení. Uděl nám správné poznání a ved' nás, ať věci stvořených užíváme tak, aby nás už nyní přiváděly k tomu, co je věčné. A dávej nám také svého Ducha svatého, který z nás činí tvé děti. Prosíme o to skrze tvého Syna a našeho Pána a bratra Ježíše Krista, který s Tebou a s Duchem svatým žije a vládne na věky věků. Amen.

1. čtení: Matouš 1,1–17

Píseň: 177

2. čtení: 2. Samuelova 11,1–15

Kázání

Je podvečer. Ten největší sluneční žár pominul a král David se prochází po rovné střeše svého paláce. Zatímco jeho armáda válčí a dobývá další území, on zůstává doma a užívá si pohodlí svého sídla. Možná chce za podvečerního vánku přemýšlet o svých panovnických úkolech. Možná má v úmyslu se modlit anebo z nadhledu pozorovat, co se děje v jeruzalémských domech a ulicích... Jenže najednou je jeho pohled stržen k něčemu úplně jinému: To, co spatří, jej nenechá v klidu: omývajíc se kráska ze sousedství ovládne jeho mysl. Ukázala se mu náhodou? Nebo věděla, co dělá a úmyslně rozehrála vysokou hru, ve které bude téct krev?

David ví – nebo se brzy dozví – že se jedná o manželku jednoho z jeho statečných vojáků. Jeho ohled na Urijásovy služby jde však stranou. Jeho touha po té ženě je velká. Musí ji mít. Dostává, co chce. Dostane ovšem také to, co nechce. Svým počínáním si zadělal na problémy. A teď to začne. Co se může pokazit, to se pokazí. Jedna nepříjemnost střídá druhou. Nejprve se dozví o tom, že jejich setkání zanechalo důsledek v podobě počatého dítěte. To by se ale dalo ještě zamaskovat. Stačí si nenápadně předvolat Urijáše a poslat ho k jeho ženě. A bude tady dítě zplozené během dovolené... Jenže nastane další potíž. Urijáš totiž ví, co se patří. Na rozdíl od krále se drží pravidel a je solidární se svými druhy v poli, přestože není původem Izraelec. Má vstřípeno v mysli, že k válce patří zdrženlivost. Žádné ženy, žádné pohodlí. Ani to, že byl

odvolán do Jeruzaléma, pro něj na této skutečnosti nic nemění. Jeho druhové i Boží schrána musejí vzít zavděk stany a bitevním polem, jsou daleko od svých rodin a domovů, a on by si toho všeho měl užívat? Nic takového. Jen královo pozvání se zřejmě nedalo odmítnout. Král je přece jen král... Ani po hostině, společensky unaven a posílněn vínem, se Urijáš nehrne do svého domu.

Tenhle plán tedy Davidovi nevyšel. Bude nutné podniknout něco jiného. Radikální krok. Urijáš musí zemřít. Musí být odstraněn ze scény. Ale nenápadně. V bitvě k tomu může přece dojít docela snadno. Vždyť vojáci umírají, na tom není nic zvláštního... A on si potom bude moci vzít ovdovělou Bat-šebu. A vůbec, co si ten Urijáš myslí? Nepřehání to s tím dodržováním pravidel? Nechtěl svým chováním naznačit, že David neplní dobře úlohu vojevůdce Božího lidu? Že si hová doma, místo toho, aby stál v čele bojující armády? Nebyla to skrytá kritika? Jeden dopis všechno vyřeší. Stačí vydat příslušné rozkazy a od Urijáše bude pokoj. Nepříjemná záležitost bude uzavřena. Nikdo se nic nedozví. – Opravdu?

Bible ukazuje chyby a slabosti velkých postav, o nichž se v ní píše. Ani král David, hrdina a zakladatel významné královské dynastie, dokonce předobraz Mesiáše, Božího vyvoleného, není bezchybný a bezhříšný. To je biblický realistický pohled na člověka. Tak jako král David se chovali a chovají mnozí mocní lidé. Cítí se povzneseni nad zákony a pravidla. Užívají moc ve svůj prospěch a dokáží obětovat ty, kteří stojí v cestě jejich záměrům. Ale i ti méně mocní se občas nerozpakují porušit manželskou věrnost nebo využít možností, které mají, aby dosáhli svých zájmů, ačkoli nejsou zrovna chvályhodné.

David upevnil svoji moc, spojil Izraele a Judu do jednoho království, porážel nepřátele a rozšiřoval své území. Mohl si připadat jako ničím neohrožený vládce a pán lidských osudů. Já jsem král, kdo je víc? Moc a pýcha mu zřejmě stouply do hlavy. Ocítl se ve stavu, kdy si lidé myslí, že mohou dělat, co chtějí. Vzít si, na co mají chuť. Jednat bez ohledu na druhé lidi, na spravedlnost, na Boha. A tak zničil jedno manželství a nechal připravit o život toho, kdo mu překážel. Přestože ten život patřil jeho věrnému vojákovi.

David a Urijáš zde vystupují jako dvě protikladné postavy: velký král David, později jakási vzorová postava izraelských dějin víry, těžce hřeší, přestupuje zásady práva, kdežto Urijáš, původem pohan, se drží Božího Zákona, navzdory všem Davidovým pokusům, dostat ho tam, kde by ho potřeboval mít. V tomto příběhu je tedy vzorem právě on, ten, kdo původně nepatřil k Hospodinovu lidu a přece se k Božím pravidlům přimknul a dbá na ně. To ho nakonec stojí život.

Král David se jeví jako hlavní padouch tohoto příběhu. Mohli bychom na něho ukázat prstem a jednoduše ho odsoudit, vždyť se opravdu zachoval hanebně. Jenže ve světle zmíněného biblického realismu by nám nemělo uniknout, že to není tak jednoduché. Že hřích nebyl jen problémem krále Davida a máme s ním co do činění všichni. Je společným znakem celého lidstva.

Jenže na věc se můžeme podívat také z jiné strany. David se zachoval hanebně a zhřešil. Přesto se stal tak významnou, dokonce vzorovou postavou. Jeho provinění neznamenalo konec všeho. Bůh ho nevyřadil ze hry. A David dokázal svoji vinu přiznat. Navzdory svému provinění může být započten do seznamu předků samotného Ježíše Krista. Z Matoušova rodokmenu slyšíme o všech třech hlavních postavách našeho dnešního příběhu. Možná poněkud paradoxně v něm mají místo všichni tři. Připomenu ono místo: „David měl syna Šalomouna z ženy Uriášovy“.

Příběh spásy člověka nezastaví ani lidská nevěrnost, arogance a neposlušnost. Zkrátka patří do něj hříšníci. To je nadějná zpráva pro každého z nás.

Píseň: 611

Přímluvy: Prosme Boha slovy „Pane, smiluj se“:

Bože, žijeme ve světě poznamenaném hříchem. Dej, ať jsme těmi, kteří se dokáží postavit proti zlu a kteří milují a konají dobro. Pane, smiluj se.

Prosíme za mocné tohoto světa, aby se nestavěli nad druhé a aby jednali spravedlivě a zodpovědně. Pane, smiluj se.

Prosíme za církve, aby se dokázaly postavit za pravdu a právo a zastat se utlačovaných, pronásledovaných a ponižovaných. Pane, smiluj se.

Prosíme za oběti přírodních pohrom i lidského sobectví a touhy po moci, za nemocné a trpící v důsledku covidové pandemie i jiných nemocí těla i duše. Pane, smiluj se.

Prosíme za přírodu, která nás obklopuje, ať ji neničíme, ale dokážeme s ní žít v souladu a chránit ji. Pane, smiluj se.

Tichá modlitba

Modlitba Páně

Píseň: 702

Ohlášky

- Je možné přispívat na pomoc postiženým povodněmi v Německu.
- Jsou prázdniny, proto se nekonají pravidelné akce, pouze nedělní bohoslužby v 9 hod.
- V následujícím týdnu oslaví narozeniny Alena Pourová. Přejeme jí vše dobré a Boží požehnání.

Poslání: Necht' tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, čeho se mu zachce; ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti. (Římanům 6,12–13)

Požehnání: Sám pak náš Pán Ježíš Kristus a Bůh náš Otec, který si nás zamiloval a ze své milosti nám dal věčné potěšení a dobrou naději, necht' povzbudí vaše srdce a dá vám sílu ke každému dobrému činu i slovu.

Píseň: 487